Ч. 83. Субота 27 (14) цьвітня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦІЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Програма праць палати послів. — З парляментарних комісий. — Справа холмска в росийскій Думі. — Перед виборами до четвертої Думи.

Під проводом президента палати послів відбуло ся вчера засїдане сеніорів. Постановлено, що в слїдуючім тиждни відбудуть ся засїданя палати послів тілько ві второк і пятницю, а середа і четвер полишать ся для делеґаций, однако і в тих обох днях мають також радити після можности парляментарні комісиї. Порядок нарад палати доповнено справозданєм комісиї господарства о установленю фахових справоздавців в справі еміґрациї і справозданєм комісиї правничої о удержуваню друкарских прас та о законі в справі охорони знаку червоного хреста. Вкінци буде поставлене на дневнім порядку перше читанє закона о заробкових стоваришенях з тим застереженєм, що коли би тимчасом увійшло до палати справозданє комісиї для справ урядничих о службовій праґматиці, буде мати першеньство перед тамтими.

Вчера радили комісиї: зелїзнича, правнича, суспільного обезпеченя і буджетова.

В комісиї для суспільного обезпеченя п. Окуневский заявив, що Русини суть все за обезпеченєм несамостійних в рамцях правительственного предложеня, але против примусового обезпеченя самостійних, натомість за їх добровільним обезпеченєм. Остаточно по промовах цілого ряду бесїдників покінчено ґенеральну дискусию і постановлено перейти до подрібної дискусиї над правительственним предложенєм. Референтом вибрано п. Крека.

В комісиї буджетовій раджено вчера над рахунковими замкненями за лїта 1904 до 1910. Дискусиї не покінчено і відложено до слїдуючого засїданя, про яке повідомить предсїдатель членів письменно.

На передвчерашнім засїданю росийскої Думи відкинено внесене правительства о реєстроване цукроварних заводів і видаванє тілько поіменних облїґаций. Опозиция внесла, щоби третє читанє холмского проекту усунути з четвергового порядку нарад Думи. Поступовець пос. Уваров мотивував внесенє о відложенє, підносячи, що Дума має богато пильнійших і важнійших предложень до полагодженя, а мнимої вартости холмский проект можна отже відложити на пізнїйше. Посол Антонов (октябрист) в імени центра опирав ся при удержаню первістного порядку нарад. В голосованю 87 голосами против 83 ухвалено усунути холмске предложенє з четвергового дневного порядку.

Бувший президент росийскої Думи октябрист Ґучков мав розмову з кореспондентом ческих „Narodni-х List-ів“ про виборчі вигляди до четвертої Думи. Про ту справу так говорив Ґучков:

Я не подїляю думки тих послів, що сподїваю ь ся по нових виборах великих змін. Трета Дума могла би ще працювати до осени, але правительство бажає собі, щоби деякі законопроекти були приняті в новій Думі ще в біжучім роцї, отже замкнене Думи наступить вже з кінцем червня, а нові вибори відбудуть ся в вересни.

Октябристи, як найсильнійша партия Думи, не дуже боять ся суперництва з ліва, бо жидівскі капіталїстичні елементи, які піддержують партию кадетів, ледви чи готові принести для неї конечні для виборів великі грошеві жертви. Головний наш ворог — крайні праві, де все ще не втратили надії на поворот до старого ладу. Небезпечність крайних правих полягає в тім, що своїм шумом они удають, немов би за ними стояли широкі народні маси, що в дїйстности є неправда.

Особливого успіху лївих годі ждати, бо перешкодою для них є нинїшний виборчий закон. Ліві ґрупи опирають ся головно на міскі елементи, а теперішна виборча ординация переносить головну вагу в земску сферу. На провінциї вже вилїчили ся від революцийних і радикальних недуг, і ніякі аґітатори не можуть вже тепер переконати нарід, що він може

РЕКРУТ.

(З німецкого — Роберта Міхеля.)

(Конець).

Попович не потребував рівняти свого мундуру з підофіцирским, щоб зміркувати, який він гидкий. Єго чоботи були полатані і незугарні, цвільхові штани звисали на ногах як мішки, а ґузики на широкім зношенім блюзі вкрились зеленою ржою. Слабе сьвітло нафтової лямпи лиш додавало тому всьому ще більшої гидкости.

Старші вояки показали ще рекрутам, як розстелювати накривала та верета, а потім поклались спати. Як вже всї рекрути лежали в ліжках, цуґсфірер пішов за занавісу своєї спальні і по хвили приказав старшому воякови згасити сьвітло.

Пізнїйше прийшов оглядати з ліхтарнею „капраль від дня“. Він приступав до кождого ліжка і як котрий рекрут накрив ся з головою, тому стягав накривало з лиця, а як котрий в снї скинув зі себе накривало, того прикривав назад. Так велїв полковий лїкар.

Вже як капраль увійшов, Попович скоро обтер лице кінчиком верети, а як наближав ся до єго ліжка, уложив очи спокійно немов у глубокім снї.

Попович був такий сумний, що не міг заснути. Хотяй не бачив тепер анї гарного підофіцирского мундура, анї свого поганого, єго сум зростав серед темноти. А як подумав, що завтра буде мусїв знову надїти той мундур, збирав єго плач. Боячись, аби єго не почули, затиснув губи і проливав гіркі сльози.

Згодом Попович перестав плакати, але спати не міг. Лежав з отвореними, вогкими очима, не думаючи нї про що. На пасовиску лежав він часто годинами і глядів без думки на сіре камінє або в небо, аж заходяче сонце або дзвоненє овець дали знак, що треба вставати. Відпочавши до волї, він зривав ся тоді радісно. Тепер він пролежав всю ніч без сну, серед плачу та смутку. Єго зняв ще більший страх, а тїло зовсїм ослабло.

Аж коли ранок почав рисувати на стїні вікна і єму нагадало ся, що небавком треба буде надївати поганий мундур, він зробив як той, що виминає важкий удар кия. Схопив ся тихесенько, убрав ся в своє старе платє, накинув на себе свою загортку і втік.

На розї бараку Попович ще оглянув ся раз, а потім став бічи. Прямував крізь площу войскової муштри аж до Підвележскої гори. Тут біг ще трохи аж до купи каміня, а за нею розстелив свою загортку, положив ся і заснув.

Мати Поповича ждала рано перед бараком, чи не побачить ще хоч раз свого сина. Чула крик підофіцирів в серединї, часом вийшов рекрут по воду або вичистити чоботи, але Попович не виходив. Вкінци вийшли всї парами на двір і уставили ся в двох рядах перед бараком. Мати Поповича була короткозора і не могла пізнати, котрий то єї син; підійти близше не сьміла. В мундурі видавались їй всї однакові і она усьміхала ся до кождого, бо кождий міг бути єї сином. Коли старший повів відділ на площу муштри, глядїла ще добру хвилю за ними. Відтак сумна пішла до дому.

Капітан спізнив ся. Потім переглядав при снїданю нову часопись і головка якоїсь мадонни так єму подобала ся, що забув про рапорт. І тепер скоротив собі дорогу попри керницю, куди звичайно не дуже любив ходити, бо мусїв схиляти ся під галузєм фіґових дерев. Назустріч вийшов фельдвебель:

— Пане капітан, мельдую послушно, що один рекрут здезертирував!

— Котрий?

— Попович!

— Попович... Попович?... котрий то?

— Той з Цітлюка... з дївочим лицем.

— Ааа... той з лицем мадонни — ну, може ще знайде ся.

Коли Попович прокинув ся, гадав, що він на пасовиску. Але камінє довкола було єму чуже. Він підвів ся. В долинї на площі муштрувались рекрути. Поповичеви стало ясно, як він сюди дістав ся, але він не розумів нїчого з того; знав лише те, що як верне ся до них назад, жде єго строга кара.

осягнути поліпшене своєї долі шляхом якого небудь насильного перевороту. На провінції люди настроєні противно — до постепенної будуючої роботи, і они дадуть свої голоси послам, які вже доказали свою змілість серіозно працювати над постепенним удосконалюванєм российского житя. В містах правдоподібно робочі круги будуть піддержувати социяльну демократию, а середна інтеліґенция кадетів. Але октябристи опирають ся на провінції на земских діячів, а по містах на висшу інтеліґенцию і такі богатші елементи, як великі купці, промисловці і т. д.

Новинки.

Львів, 26 цьвітня 1912.

— **Є. В. Цісар** зволив вселаскавійше уділити із своїх приватних фондів гр. к. комітетови парохіяльному в Суфчині дорожмильского повіта 100 К запомоги на докінчене будови захристиї і на внутрішне урядженє церкви.

— **Інспекцию старост** поручив Є. Е. п. Намістник на основі уповажненя п. Міністра справ внутрішних: радн. Двора і управителеви староства в Перемишли Богуславови Кешковскому: в Березові, Стрижеві, Ряшеві, Кольбушевій, Низьку, Ланцуті, Переворску, Ярославі, Чесанові, Яворові і Мостисках; — радн. Намістництва і управителеви староства в Самборі, гр. Генрихови Морстінови: в Коросні, Сяноці, Ліську, Добромили, Старім Самборі, Турці, Дрогобичи, Стрию, Сколи, Жидачеві і Рудках.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс старостів: Зигм. Реттінґера з Рогатина до Білої і Ром. Журовского з Бібрки до Ряшева, комісарів повітових: Людв. Осуховского з Чорткова до Золочева, Едв. Якубшого з Золочева до Чесанова, Ем. Тулюк Кульчицкого з Чесанова до Львова а практиканта концепт. Намістництва Фр. Бубенічка зі Львова до Чорткова.

— **Нову складницю почтову** заводить з днем 1 мая дирекция почт і телеграфів в місцевости Руда брідска, належачій до округа доручень уряду почтового в Заболотцях коло Бродів. Складниця та з розширеним кругом діяльности і служебного доручень буде сполучена з урядом почтовим в Заболотцях коло Бродів за помочию почти курсуючої межи Заболотцями а Станиславчиком.

— **Дирекция** українскої торговельної школи Тов-а „Просьвіта“ у Львові (ул. Льва Сапіги бічна ч. 1) подає до відома, що при сій школі є до обсадженя стала посада учителя фахових предметів (бухальтерия, кореспонденция, купецка мат. і т. д.) від 1 вересня 1912 р. Платня сеї посади є рівна платні учителів середних шкіл IX ранґи. Від кандидатів вимагає ся учительского іспиту для 2-клясових торговельних шкіл. Кандидати посідаючі услівя без іспиту, можуть бути приняті провізорично під услівем, що зобовяжуть ся вложити вимаганий іспит в означеним управою школи реченци. Подання вносити до Дирекциї заведеня найдальше до 1 червня с. р. Туди належить також звертати ся за інформациями. — Роман Залозецкий директор.

— **Підмоги з фонду Ант. Бончевского.** На засіданю Наукового Товариства ім. Шевченка дня 23 цьвітня признано одноразові підмоги з фонду Ант. Бончевского отсї студенти: 1) Антін Крижановский, студ. IV р. фільософії в Кракові 225 К, 2) Віктор Левицкий, студ. II р. філ. в Чернівцях 225 К, 3) Михайло Гера, студ. I р. філ. у Львові 150 К.

— **Вписи до I і II кл.** українскої приватної ґімназиї ім. Маркіяна Шашкевича в Чорткові відбудуть ся в днях 29 і 30 червня с. р. а вступний іспит в днях 1 і 2 липця. Дуже бідні а пильні ученики (учениці) можуть числити в році шкільним на частинне або цілковите увільнене від оплати шкільної, яка викосить місячно для місцевих 12 К, а для замісцевих 8 К. Для добрих учеників, котрі мають лише доповнити знанє німецкої мови і рефлектують складати вступний іспит по феріях, уладжує філія тов. педаґоґічного в Чорткові безплатний курс приготовляючий, який буде тревати від 1 липня до кінця серпня. Ученики ґімназиї мають першеньство до поміщеня в бурсі за місячною оплатою від 20—24 К.

— **Читальня „Просьвіти“** в Новім Санчи устроює в суботу дня 11 мая 1912 р. в сали „Дому робітничого“ (кольонія зелізнича) аматорске представлене „Наталка Полтавка“. По представленю забава з танцями. Буфет в заряді місцевої „ґрупи зелізничої“. Музика зелізнича. Початок точно о годині 8 вечером.

— **Крадежі і арештованя.** На ул. Гетманьскій вкрав 17-літний Абрум Васерман пані полковниковій Драґановій при всіданю до трамваєвого вагона палярес, в котрім було 10 К. П. Драґанова ще в пору прихопила злодія і віддала его в руки поліцияна, котрий відобрав від него полярес а его завів до арешту. — За крадіж 330 корон своїй приятельці арештовано повійницю Казимиру Дидикевичівну. — П. Марії Косковій з Заболотова вкрадено на ул. Сикстускій полярес в 280 К.— Тамтої ночи добули ся злодії до трафіки Дудя Туха при ул. Паняньскій ч. 17 і вкрали тютюну, циґар і марок на звиш 1000 К.

— **Поможіть нам здвигнути** „Ювилейну Захоронку ім. о. Маркіяна Шашкевича в Яворові!“ — Такий клич шлють Яворівці до нашої суспільности. Під будову Захоронки єсть вже півтора морґова площа дарована Вп. Григорием Щирбою, є призбираних „Жіночою громадою“ 1000 кор. готівки а бідна вдовиця Ксеня Кіндрат подарувала на Захоронку навіть свою хатчину і городець коло неї, але того все ще за мало. На Захоронку треба власної хати, бо без даху над головою нема бесіди о Захоронці. З тої то причини, мусять витягати руку і кликати: Поможіть нам здвигнути „Ювилейну Захоронку ім. о. Маркіяна Шашкевича в Яворові!“ В імени бідної, опущеної, яворівскої дітвори, що гола, боса і голодна гонить в обдертій одежині від рана до ночи улицями, звертаємо ся перш у сего до всіх Вп. уроженців-Яворівців: нехай на хвильку думкою перенесуть ся в свої рідні сторони, нехай заглянуть в нинішні підупавші, знидїлі та зіпсовані морально міщаньскі родини і в їх хати; а маємо надію, що не відкажуть своєї помочи братови. Дальше звертаємо ся до нашого Всч. духовеньства і просимо о один однісінький акафист на сю хорошу ціль, звертаємо ся також і до нашого Вп. учительства, що найкрас-

Опершись ліктем на камени, приглядав ся воякам.

Особливо один відділ старих вояків подобав ся єму: проста постава, випростований хід і рівні обороти. Мундури виглядали здалека всі однакові і здавались гарними. Він став жалувати.

Коли згодом відділи рушили до бараків, его зібрала охота бічи за ними. Але голод заставив его до чого иншого. Він розіпняв вовняну куртку та сорочку і розвязав шкіряну мошонку, котру носив на ремінчику через праве рамя під лівою пахою. Добув з неї кілька крейцарів, завязав їх у вузлик своєї хустини а мошонку сховав на давнє місце. За добутий гріш хотів в найблизшім домі, біля дороги до Опини дещо перекусити та випити.

То була коршма. Коршмар спитав его, куди він мандрує, а Попович відповів, що сам не знає куди, глядає роботи. Тоді радив єму коршмар заждати кілька днів, аж розпічнуть ся земельні роботи при Підвележских кріпостних окопах.

Попович лишив ся там через віч. Рано взяв кусник хліба та сира і пішов знову при глядати ся муштрі.

Коли відділи удали ся на полудневий відпочинок до касарні, він пробував собі просто стояти і скоро обертати ся а потім зійшов низше і в куті площі спробував ходити випростованими ногами і наслідував инші вправи, які бачив у старших вояків. Дещо повелось, але се не подобалось єму, бо не мав на собі мундуру.

Єго жаль зростав, а рівночасно більшав у него страх перед карою, так що вечером він знову загостив до коршми.

На другий день відважив ся залізти аж на площу муштри; чейже ніхто не пізнає его закутаного в загортку. Хотів почути виразно команду, після якої вправлялись старші вояки, і він підійшов так близько до відділу, що офіцир прогнав его.

Перед полуднем відділи мусіли забрати ся раньше, бо став падати дощ. Попович лишив ся сумний і прикучнув на камени край площі і ждав...

Небо мабуть втомилось красою у своїй блакитній висоті і спустилось низько на вершки гір, стало сіре як земля та гора Підвележ. Між Поповича а бараки всунулись сиві, мрачні заслони.

Попович ждав годинами, чи не вийдуть ще раз відділи; пусті хвилі втомили его до краю і зробили его таким боязливим, що він мало-що не пішов до бараків признати ся.

Під вечір дощ устав, лиш мрака стала густійша, так що Попович майже нічого не бачив. Дрібненькі каплі мраки клались густо на его загортку та на землю біля него. Пізнійше мрака прорідшала і каплі почали блищати ся. Тоді він почув від бараків оклики команди. Поповичеви заясніло в очах і нараз блисло сонце. Зі всіх бараків рушили відділи.

Він держав ся близько старих вояків. Муштра на вогкій земли не удавалась і офіцир сердив ся. Коли побачив Поповича, визьвірив ся до него:

— Ти знов тут! Гибай, инакше мусиш з другими муштруватись!

Попович почервонів як бурак, але не рушив ся з місця. Офіцир приступив до него:

— Що, ти не забираєш ся? Отже ти хочеш муштри?

Очивидно Попович згодив би ся на муштру радо, але не сьмів сего сказати і тремтів лише губами. Офіцира покинув гнів, муштра на хоязкій земли і так не йшла і єму захтілось жартувати.

— Цуґсфірер, дайте єму свій карабін, нехай вправляєсь!

Цуґсфірер повісив Поповичеви через рамя карабін і усьміхнув ся:

— Як ти хочеш муштруватись, таж ти виглядаєш як дівчина!

Від рекрутских відділів поприбігали під-офіцири і сьміяли ся з комічної приключки. Поповича затягнено в ряд та заки він скоштував приємности ступати разом з відділом, хтось кликнув:

— Таж то Попович!

Се був фельдфебель з 15-ої компанії.

Поповича відставлено під вартою і на другий день передано ґарвізоновому судови.

Суд був в сумніві, чи сей випадок уважати дезерцією і слідство тягнуло ся без кінця. Попович одержав поганий, карний мундур і дуже посумнів. Їв з дня на день менше. Коли раз відобрано єму їду з его келії ненарушену, представлено его лікареви. Сей рішив, що Поповича віддати до шпиталю під обсервацию.

І так відставлено его в санітетскім возі до шпитального бараку. Він прийшов одинокий до комнати для недужих арештантів. Вікна були закратовані а під дверми стояла сторожа.

В ночи Попович прокинув ся і дав знак сторожеви, котрий був Мадяр, що мусить вийти на двір. Сторож позволив і йшов за Поповичем три кроки по заду. На дворі зупинив ся під відхиленими дверми.

Коли вітер отворив двері, сторож побачив, як Попович вискочив крізь вікно. Він підбіг до отвору, вистрілив за Поповичем, але не поцілив. Прикладаючи оружє в друге, спостеріг, що біла стать Поповича щезла в темряві.

На гук вистрілу наспіла з варти патруля і перешукала цілу околицю, але надармо. Другого дня вислано дальші патрулї, повідомлено жандармерию і граничні постої, але всякі гляданя лишились без успіху.

Дезерция становить для вояка злочин і над тим годі сьміятись. А проте я не можу здержатись від сьміху, коли погадаю, що Попович утік в одній сорочці і що его до нині не зловлено.

ше оцінить наш порив і нашу ідею, бо з такими дітьми найбільше є до діла, а вкінци і до нашого Жіноцтва тай до всіх станів і кругів нашої жертволюбивої суспільности в тій надії, що наш заклик і горяча просьба не остане без успіху, хочби тому лише, що Захоронка в Яворові має бути ювилейною і має плекати та защіпляти в серцях дітвори ті високі і сьвяті ідеї, для яких жив і страдав незабутний Маркіян Шашкевич.

Жертви приймає: о. Ст. Білиньский, сотрудник в Яворові, а можна слати також до каси Задаткової Товариства на вкладкову книжочку ч. 5232. Імена жертводавців опублікує ся.

О. Левицкий, парох; *Антонина Блавацка*, касиєрка „Жіночої Громади“; *Маренін*, директор школи ім. Шевченка; *о. Ст. Білиньский*, сотрудник.

— В справі Евхаристийного Конґресу. В вересни с. р. має відбути ся у Відни міжнародний Евхаристийний Конґрес під покровом Цісаря Франц Йосифа I. Буде се з'їзд представників і делеґатів всіх католицких народів сьвіта, всіх кляс і станів. Кождий, кому справа лежить на серци, поспішить там, де найде в серцях міліонів відзвук своїх почувань, щоби присутностию своєю зазначити предданість для справ Церкви, доложити хоч малу цеголку до звеличеня торжественного обходу сего великого Сьвята, та пережити одну з тих дивних хвиль містичного настрою, що чудами богаті, незатерте в души лишають вражіня.

Такі піднеслі сьвяті хвилі рідко лучають ся в нашім тяжкім, злиденнім житю, но якже они конечні! Они дивно підносять нас на дусі, бо скріпляючи нашу віру, будять в нас нову надію на красше жите. Хтож бо з присутних зможе коли забути сей момент, коли на голос дзвінка від білоцьвітного престола корно похилять ся ті міліони вірних, а серед сьвятої тиші кождий відчує в души мов би лагідне сьвітло, що несе з собою мир і уковне, бо понад всім уносить ся голос предвічної любови: „Прийдіте ко мні всі обременені і я успокою вас“.

Такі хвилі — незабуті! Они нове жерело житя отвирають, і тому не дивно, що міліони вірних спішать на сї великі Евхаристийні торжества, щоби знов прожити одну чуда хвилю, та в містичній звязи з Христом відродитись на нове, совершеннійше жите.

В тім великім Сьвяті цілого християньского сьвіта ми, українське жіноцтво, повинні взяти як найчисленнійшу участь. Ми, доньки народа, що завсігди відзначав ся горячою вірою та преданностию для нашої сьвятої Церкви, не можем бути рівнодушними на жадну прояву, що дотичить справи віри, особливо коли річ іде про спосіб скріпленя сеї віри серед людства. Живемо в часах смутних — зневіра огортає чимраз ширші круги, гасить красу житя, несе людям сум і горе. Бережім ся того! Ми, жіноцтво, станьмо жрекинями сьвятого огня віри, котрий не лише плекаймо в нас самих, але запалюймо єго в серцях людий, несім їм „добру новину“ а з нею й щастє.

Звертаючись до наших пань з горячим зазивом о як найчисленнійшу участь в віденьскім Евхаристийнім Конґресі, підписаний комітет просить заразом о присилане зголошень на руки Леонтиї Студиньскої, ул. Хмельовского 15, бо розходить ся о те, щоби виступити у Відни, як відповідно з'орґанізована ґрупа. Інформациї оголосить часописи. — За тісніший комітет: Гальшка Гузарова, Варвара Літиньска, Мария Лужницка, Леонтия Студиньска, Емілія Цеглиньска.

— Ще про величезну катастрофу на мори. Материяльна шкода, якої наробило розбите корабля „Титанік“, єсть так величезна, що ледви чи може рівнати ся з нею тота шкода, якої свого часу наробило землетрясене в Сан Франціско. Вже тепер можна ствердити, що лиш дуже мало єсть таких товариств асекурацийних, котрі би не потерпіли через ту катастрофу.

Директор одного з льондоньских товариств асекурацийних каже, що по катастрофі „Титаніка“ товариства морскої плавби виречуть ся вже рекорду в будованю величезних пароплавів. Не длятого, мов би ті морскі велитни мали бути супроти морских сил менше опорними, але з тої простої причини, що ризико єсть за велике, бо з пароплавом „Титанік“ пішло на дно моря кругло 2 і пів міліона фунтів штерлінґів або 60 міліонів корон. Корабель і товари були обезпечені разом на 59 міліонів корон. Коли возьмемо на увагу, що з кораблем пішло під воду ще й множество всіляких дорогоцінностий і дорогих річий, які зовсім не були обезпечені а також й не мало готівки, то загальна шкода покаже ся ще більшою.

Третий офіцир „Титаніка“ Піттман розповідає, що при потапаню сего корабля зовсім не зробив ся вир на воді. Люди, що були на лодках ратункових чули через дві години щораз більше ослабаючі крики і зойки потапаючих. Женщини на лодках менше обтяжених домагали ся, щоби плисти на місце катастрофи і ратувати потапаючих, але мужчини і залога і тому противили ся длятого, що богато потапаючих могло би було вчепити ся лодки і єї перевернути.

З Вашінґтона доносять: Одного з офіцерів корабля „Титанік“, котрий хотів вертати до Анґлії спроваджено під ескортою з Ню Йорка до Вашінґтона. Також Ісмея і Франкліна, котрі просили щоби їм позволено вернути до Ню Йорка, змушено лишитись з Вашінґтоні.

Телеґрами.

Відень 26 цьвітня. Архікн. Кароль Франц Йосиф, котрий прибув тут з Коломиї, був вчера на окремій авдиєнциї у Цісаря.

Ґрац 26 цьвітня. Раду міста вчера розвязано.

Венеция 26 цьвітня. Вчера відбула ся ілюмінация церкви сьв. Марка, нової Кампанілї (дзвінниці) і площі сьв. Марка. Рада міста видала в готели „Брітанія“ пир, на котрий прибув кн. Ґенуи, представителї правительства, обох палат парляменту і чужих держав.

Льондон 26 цьвітня. Палата послів ухвалила 331 голосами против 253 в першім читаню закон в справі роздїлу держави і церкви в Валії.

Сиринґфільд 26 цьвітня. Президент Тафт у виголошеній тут бесіді заатакував Русвельта, закидаючи єму, що перекрутив факти відносячі ся до єго поступованя в Білім Домі.

Бостон 26 цьвітня. Президент Тафт заатакував знов вчера Русвельта і сказав, що Русвельт перекрутив заяву Тафта і зломив своє торжественне приречене, що не буде вже кандидатувати. Той спосіб поступованя кидає сьвітло на вартість обіцянок, які Русвельт дасть ще в будучности.

Танджер 26 цьвітня. Відділ войска шеріфа в силі 175 мужа під проводом капітана Баррі втік з табору Арбаона і забрав оружиє і пакунки і коні.

Надіслане.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада.